

Србија је била на прагу Европске уније. Пољубила је врата. Како? Па не отварају. Још увијек нас гледају само кроз шпијунку. Тако смо достојанствено стали пред њихова врата, да су на први мах мислили да је неки просјак дошао по милост, и већ великодушно спремили ситан новац, али кад су мало боље погледали видјели су да је то Србија. Пошто са њом бришемо под, ако буде долазила још који пут нећемо морати плаћати чишћење стубишта, помислише. Чуло се само: *Дођите поново у фебруару, марту...* Можда им је кућа у нереду па не примају никог, али ту могућност наши представници одбацују у старту. Напросто је то немогуће. Добро, јесмо ли бар нашли неку поруку пред тим вратима? Извирио је папир испод врата и на њему стоји: Све док се не обави косовска трампа на европском путу испречиће се рампа. То му дође као лозинка коју овдашњи политичари још увијек тумаче тако као да су питање европских интеграција и статуса Косова и Метохије два међусобно одвојена процеса. Но наступом Гвида Вестервелера, шефа њемачке дипломатије, који се десио прије фаталног пролонгирања одлуке о статусу кандидата, већ је да пада политичка маска са европске спољње политике. Арогантно, кратко и јасно и „без увијања“, речено је јавно оно што се овдје годинама крило иза неупитне европске перспективе. Признање независности и територијалног интегритета Косова је ипак услов за улазак Србије у Европску унију. Шта ћемо сад? Овакав „преокрет“ у приступу нас је затекао, били смо изненађени. Просто смо занијемили од изненађења, не можемо ни да одговоримо.

Ако хоћемо у Европу морамо направити коперникански обрат у својој политици. А то значи да трампимо достојанство за европско чланство. Али поред достојанства морамо још нешто ставити на олтар европомоље, а то је Косово и Метохија. Трампићемо косовски мит за европски мит, косовске вриједности за европске вриједности, душу за обећани стандард. Фаустовски или Бекетовски мотив код нас се појављују истовремено. Продајемо душу за Европу, као Фауст Мефистофелесу, а чекамо је попут Годоа.

Премда је европска култура давно покидала антички синтезу етике и политике, наше главно национално и политичко питање је истовремено и наше главно етичко питање. Европа или Косово? Пристати на уцјену или не? Како одговорити на то питање и како поступити? Изгледа да нас убјеђују да немамо право на основно људско достојанство.

(Ев)ропска рампа или косовска трампа

Пише: Станислав М. Томић
среда, 14 децембар 2011 10:21

Најбоље је да га ми сами себи ускратимо, па да то буде нарасве слободан чин.

Поставља се онда питање: да ли је политичка проституција владајућих структура све што знамо? Да ли је разбијањем и бомбардовањем ове државе разбијено и бомбардовано њено достојанство и њен морал, или се, пак, сад руши оно што се бомбама није могло порушити, а то је слободарска традиција и свијест једног народа о његовим вриједностима и на томе утемељено његово достојанство?

Око овог питања имамо сукоб тзв. двије Србије, два система вриједности, традиционалног и модерног, националних и европских вриједности... У свему томе наступа надвикивање и надпјевавање. Срби пјевају „*Косово је срце Србије*“, а Европа кроз Јелену Карлеушу одговара: „*ишчупаћу ти срце нећеш то ни осетити*“